

tro, at vi kan leve af stokroser og stagnation. Vi erkender, at konkurrencen fra udlandet stadig væk vil være der. Effektiviteten skal øges, og det kan den faktisk kun blive igennem en strukturudvikling.

Vi havde gerne set, at man kunne være havnet på det, som SF også foreslår i sit ændringsforslag, 2 x 150 ha i stedet for 3 x 125 ha. Var vi ikke kommet med i forliget, havde vi såmænd gerne stemt for SF's ændringsforslag.

Fortrinsstillingen er vi enige i. Vi er også enige i, at fortrinsstillingen i sin fulde udfoldelse, som den var i det oprindelige forslag, ville have været stærkt problematisk. Vi håber, at det, man nu er nået til, kan være med til at gøre den lidt mere håndterbar. Det vil tiden vise.

Vi vil gerne have, at livet på landet skal boble, det menneskelige liv vel at mærke, men som sagt skal vi også have effektivitet og konkurrence. Der skal konkurreres. Vi har jo det paradoks, at forbrugerne i Danmark tror, at de skal have fødevarer til verdensmarkedspris, men jeg vil indrømme, jeg kender ikke mange funktionærer og arbejdere i Danmark, der vil arbejde til verdensmarkedspris. Det er ikke helt så logisk, synes jeg.

Det synes jeg faktisk egentlig stærkt beskriver det problem, som vi har med landbruget: Vi stiller krav til det, og det skal alligevel kunne konkurrere med alverdens landbrug. Derfor synes jeg slet ikke, det har været så nemt at lave en landbrugslov, og derfor er jeg glad for, at det kompromis, der nu er, som ikke nøjagtigt opfylder nogens ønske, er så bredt, som det er.

Derfor kan vi også stemme for det.

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Undervejs i debatten her under anden behandling var jeg et øjeblik i tvivl om, hvorvidt hr. Kristen Touborg var i god form, eller hr. Kristen Touborg var professionelt forurettet. Undervejs er jeg kommet til den konklusion, at jeg tror, det i realiteten var en hybrid mellem de to ting.

Jeg tror, at jeg kan sige det på den måde, at hvis hr. Kristen Touborg tog sin store viden – og den medgiver jeg er til stede – om landbrugsforhold og brugte den som sin indgangsvinkel til kommentarerne, så havde de været nogle andre. Nu tog hr. Kristen Touborg måske en indgangsvinkel, der hed, at der et eller andet sted derude i landet formodentlig er to ledige stemmer, og dem havde han besluttet sig for at gå efter.

Jeg vil gerne sige til hr. Kristen Touborg, så det slet ikke kan misforstås: Der er ikke tale om bal i den borgerlige. Der er ikke tale om, at storindustriens landbrug nu har fået det, som de vil have det. Derimod er der tale om, at der nu er lavet en landbrugslov, som er en god lov, og jeg vil også gerne sige til hr. Kristen Touborg, for at der heller ikke skal være nogen misforståelser, at jeg personlig er af den opfattelse, at det lovforslag, som vi nu står med, er bedre end det lovforslag, som regeringen fremsatte. Jeg synes ikke, det er en skam at komme med en erkendelse, som hedder, at efterhånden som man har haft lejlighed til at diskutere de her ting igennem og høre på argumenter, ja, så har man lyttet efter dem. I bund og grund er det vel i realiteten det, det handler om.

Jeg er altså ikke et øjeblik bleg for også at indrømme, at lovforslaget, som nu et bredt flertal i Folketinget vedtager, efter min mening er et bedre forslag end det, regeringen oprindeligt lagde ud med. Derfor kunne jeg måske have håbet på, at der var brugt lidt mere tid på konkrete angreb på lovforslaget, end der er blevet brugt på procedure. Proceduren kan vi bruge meget tid på at diskutere, men jeg mærkede mig, at de konkrete angreb på det, der nu ser ud til, at der bliver et meget bredt flertal bag, var spagfærdige. Det forstår jeg godt, for jeg er ret sikker på, at den vidende hr. Touborg, som ikke var professionelt forurettet, ville have haft meget, meget vanskeligt ved at være forurettet. Det er i øvrigt udmærket også for folketingsmedlemmer at være i god form, men man skal bare passe på, man ikke topper for tidligt.

Jeg mener, at de principper, som nu et bredt flertal i Folketinget vedtager, er nogle vigtige principper, hvor vi fastholder, at der fortsat skal være en strukturudvikling, men at den overhovedet ikke skal have lov til at ske uhæmmet, at vi får et byggeklodsprincip, som vi er nogle stykker der har talt om igennem længere tid, som også, tror jeg, kan komme til at virke i virkelighedens verden.

Endelig kan man spørge: Hvorfor skal vi i det hele taget lovgive på det her område? Jeg tror, det var Fremskridtspartiet, som var inde på det. Skal vi ikke bare lade erhvervspolitikken råde her? Der er i realiteten kun et kort, men klart svar på det, nemlig at jord er en knap ressource. Ud fra det synspunkt tror jeg mange, langt den største del af Folketinget og befolkningen, indrømmer, at her er et område, hvor vi er nødt til at regulere.